

kakor nam ob koncu svojega dotičnega spisa pričujejo: „Gloria Deo!“ sosebno, da jim je sreča na potu vedno mila bila.

„Slov. Gosp.“ priobčil bode v svoji „Cerkv. prilogi“ še več prezanimivih črtic iz življenja našega sicer mladega a vsestransko skušenega višji-pastirja. Te nam bodo živ dokaz, da previdnost božja, vsem oviram kljub, človeka, ki jo posluša, pripelje tje, kjer ga hoče imeti.

(Dalje prih.)

Zlata sv. meša pri sv. Lenartu v slov. gor.
dne 28. julija 1889.

(Dalje.)

Iz Radgone so jih postavili h Kapeli za provizorja. Drugi ljudje, druge navade in tudi nove težave, pa trdna volja in božja pomoč vse poboljšate. Čeravno so bili deset let med Nemci kaplanovali, vendar materne besede niso pozabili. Hitro so si s pridigami in krščanskimi nauki pa tudi z izglednim obnašanjem Kapelčanov srca tako pridobili, da so jih hoteli za župnika imeti; to potrди pismo, katerega jim je poslal Kapelski rojak, profesor Žitek. Med drugim piše sledeče: „Štirideset polnih let je preteklo od onega hipa, ko se je v Gradec vozilo poslanstvo za poslanstvom prosit vzvišene knezoškofa, poznejega kardinala Rauscherja, naj usreči župnijo sv. Magdalene pri Kapeli s tem, da jej daruje za župnika ondašnjega mladega provizorja, č. g. Jurija Tuteka. Ponižne prošnje in srčne želje Kapelčanov niso uslišali in vodja ene teh deputacij, blagega spomina pokojni moj oče, so tolažili žalostne župljane, rekoč: Ne vemo, kaki bodo ta gospod, katerega smo na mesto nam zaželenega gospoda Tuteka dobili, tega pa sem osvedočen, da g. knezoškof in drugi merodajni gospodje v Gradci našega blagega g. provizorja in izvrstne njihove lastnosti dobro poznajo in ne bode dolgo, ko bodo naš ljubljeneček še do kaj boljšega in do višje časti prišli, samo naj jim mili Bog dodeli dobro zdravje!“

Srčne želje zbranih zaslišal in izpolnil je res mili Bog. Po enoletni provizuri prišli so za kaplana k sv. Križu v rojstno faro, pa le za kratek čas, kajti za leto dni postali so župnik na Polenšaku. Kako priljubljeni so bili na Polenšaku, spričuje čestitka k zlati meši, ki je podpisana od 77 očetov in 89 mater, od 28 bivših šolarjev in 27 bivših šolaric, ki sklepajo svojo čestitko z besedami: „Tisočerna slava Vam, milostni gospod!“ Po preteklih 32 letih 32 letih te dobre ovčice svojega nekdanjega dušnega pastirja niso pozabile, da-si so se le pet let pri njih mudili in trudili. Slava tudi takim farmanom!

Bog je svojemu mlademu služebníku še drugo mesto odločil. Naj bi ne ostala luč pod

mernikom skrita, ampak še lepše svetila, hotel jo je na svečnik postaviti, potem ko se je v samotnem kraju z oljem pobožnosti in stanovitnosti sprevidela in oskrbela. Ne radi, pa na prigovarjanje iz merodajnega kroga vložijo prošnjo za takrat po smrti g. dekana Martina Bezjak izpraznjeno faro sv. Lenarta v slov. gor., katero so tudi dobili ter bili 1. oktobra leta 1857 župnikom potrjeni. Ob enem pa so jim zaupali dekanijo in nadzorništvo šol, naj bi se mlademu služebníku sv. cerkve Jezusove besede dopolnile: „Blagor tebi, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, hočem te čez veliko postaviti!“

Čast in služba rada človeka spremeni; pogloblja pa ga malokedaj, ako poprej dober ni, pravi sploh pregovor; toda preč. g. Tutek so tudi v visoki službi ponižen in zvest delavec ostali, pokorni in vdani svojemu knezoškofu, svojim duhovnikom bolj dober oče, kakor oster gospod, sebi izročenim ovčicam pa moder vladar, spominjajoč se besed sv. Krizostoma, ki je djal: „da bode rajši od velike dobrote, kakor od ostrosti Bogu odgovor dajal.“

Kralj David prepeva: „Gospod ljubim lepoto hiše tvoje in kraj, v kojem tvoje veličanstvo prebiva“. Teh zlatih besed sv. pisma niso preč. g. jubilant samo razumeli, ampak lepo so jih tudi v djanji izpeljali. Bilo je leta 1810, ko je vlada, kakor po drugod, tako tudi pri farni cerkvi sv. Lenarta, vso zlato in srebrno cerkveno posodo in druge dragocenosti pobrala in le neobhodno potrebne reči za službo božjo pustila. Od tistega časa pa do nastopa preč. g. Tuteka je vzdihovala nevesta Kristusova pri sv. Lenartu v veliki revščini. (Dalje prih.)

Nova meša pri sv. Jožefu l. 1889.

Celjsko mesto in njegova okolica nimata lepšega torišča, kakor je grič, na katerem že nad 200 let stoji sv. Jožefu na čast posvečena cerkev. Latinski napis*) nad cerkvenimi vratmi pravi nam, da so jo Celjani s svojimi sosedi postavili bili zato, ker je bil sv. Jožef po svojej mogočni priprošnji odvrnil od njih strašno morilko — kugo. Kdo neki bi bil kedaj sv. Jožefa z zaupanjem pomoči prosil, da ne bi bil vslišan? Zato vsako leto že v praznik sv. Jožefa, osebno pa III. nedeljo po Velikonoči, kot na god varstva sv. Jožefa, dohaja prav obilno romarjev tusem na Božjo pot. A več, kakor kedaj med letom, videl si ljudstva pri sv. Jožefu letos IX. nedeljo po Binkošti, dne 11. avgusta ko so Celjski rojak, č. gospod Antonij Vetrnik iz Lokrovca, v tej romarski cerkvi svojo prvo ali novo sv. mešo služili. Bila je ta, kolikor nam je znano, tretja „nova meša,“ ki se je v

*) Napis glasi se: „DIVVs IosephVs pesteM CILlensIbVs aVfert,“ in daje letnico 1680.

redko tako vino. To pa prihaja odtod, da je ležalo predolgo na tropinah ali pa, da se je pri prešanji veliko grozdnih pešek zdrobilo. V njih je tista vgatna čreslovina in torej ni mogoče drugače, kakor da se prime potem tudi vina.

Mogoče pa je odvzeti to vinu, ako ti je za to, da bode okusno. Zdravilo imaš v beljaku kurjih jajec. Ako namreč vtareš iz 3 do 4 jajec beljak ter ga pustiš potem na hladnem kraju, da postane tekočina iz njega, potem pa jo precedi skozi snažno platno in vlij jo na to v vino. Le-to je treba potem nekaj zmešati. Ne bode dolgo, pa bode vino, izprva še kalno, vendar pa ne več vgatno, čez par dni že po polnem čisto in brez vsega okusa, ki bi ne ugajal kupcu.

Sejmovi. Dne 9. novembra v Poličanah (za svinje) in na Ponikvi. Dne 11. novembra v Ormoži, v Sp. Hočah, na Malih Rodnah, v Lipnici, v Marenbergu, pri sv. Martinu pod Vurberkom, na Paki in pri Slov. Gradci, v Oplotnici in v Laškem trgu. Dne 13. novembra v Imenem (za svinje). Dne 14. novembra na Bregu v Ptui. Dne 15. novembra na Vranskem, v Poličanah, v Središči in v Radgoni.

Dopisi.

Iz Kapele pri Brežicah. (Občinske volitve.) Pri nas je že šest, in še bo tri leta občinski zastop zakovan v verige nemčurstva, in to po sami zaslepljenosti naših volilcev. Naš g. župan, zvesti prijatelj nemčurjev, zna si dobro pot ogledati, bodi z vinom ali z jedili. Ker se je bal za svojo čast, zato je na vso moč delal in se vsakega svedstva poslužil. Pooblastila je po vseh sosednjih župnijah beračil, in prignal je, kakor turski paša, vse svoje janičarje na volišče. To se je ročno poznalo. Kateri so njegovi janičarje, tistih je skoro vsak imel pooblastilo; potem si je še najel iz Brežic g. Potočnika, da mu je pri volitvah pomagal in si svojo žalost potolažil, ker ga Brežičanje niso volili, naj se pa pri nas nekoliko raduje! Iz tega je razvidno, da ni župan bil v odbor izvoljen od svojih občanov, da si je še moral drugod glase beračiti. Škoda, da še ni v tej zadevi beračenje prepovedano, potem bi se bila g. Sorčiču trda godila; delovali so pa za-nj vsi od njega odvisni vozniki, kakor tudi vinski brateci in tako je volitev iztekla, da je bilo 15 odbornikov za-nj in samo 3 pa proti. In zdaj, ko je bil zopet izvoljen, pa mu je za en meter greben vzrastel in rekel je: zdaj si bom bič dostavil! Le dostavi si ga in bičaj svoje volilce, saj so ti dosti popili in snedli! Imamo pa tudi izvrstne „rote“; s temi lahko naš župan shaja. Prvi „rot“ je za vse bolj sposoben, kakor za to, pa taki morajo biti, kakor si jih župan želi. Po volitvi je bil vesel obed in tu se je pilo

na žalost naroda. Kako da bo uradovanje, to pozneje naznanim. To bo lepa zmešnjava. Župan uraduje nemško, odbor pa slovensko kima, kajti govori jih malo. To bode pravi „teater“ pri nas; kdor hoče poznati naše „rote“, naj se potruži v županovo krčmo. Tam jih lahko spozna, saj se jim že vrabci na strehi čudijo. Vam, dragi volilci, ki ste potegovali se za narod in pravico, Vam bodi lepa hvala. Ostanite vedno trdni, in delujte na čast svojega roda in zahtevajte od Vašega ponemčenega župana vse slovenske dopise in živinske potnice. Ako Vam tega ne stori, opomnite ga na član 19. državnih osnovnih postav. Ko bi pa še to nepomagalo pritožili se bomo na višjem mestu, da bojo še tam znali, kaki Nemec je naš g. župan. Vi pa vrli odborniki, ki niste za nemškega župana, zahtevajte pri vsaki seji slovenski zapisnik, nemškega nikoli ne podpisite. S tem bote pokazali, da ste možje, ki ste za vero, dom in carja, ne za vino in jed. Tisti pa, kateri so prodali svoj rod, so podobni Ezavu, ki je svoje prvenstvo za torilce leče dal. Toraj vsi, ki ste za narod, na stražo, da nas ne pogoltne društvo Südmark! In ako bo to društvo komu namignilo, bo gotovo v prvi vrsti naš župan. On si gotovo želi samo nemške naseljence. Preden pa dočakamo druge volitve, bode tudi že nekaj naših nasprotnih volilcev izbranih v volilnih zapisnikih, saj jim bo kmalu boben zapel, ali jim bo ta čas g. Sorčič s svojo drago nemščino na strani stal in jih li bo branil proti „Südmark“? Mi pa vsi za trdno obljubimo, da rajši pristopimo k družbi sv. Mohorja, ker je res tako malo število v naši župniji in naši zagrizenci naj grejo le v Südmark, saj že gotovo težko čaka na nje. Mi vsi pa združeno: vse za vero dom cesarja, in gotovo pride za nas beli dan: Slovan, pridi van!

Iz velike Pirešice. Dne 28. oktobra, imela je podružnica sv. Cirila in Metoda Velike Pirešice svoj prekoredni letni zbor. Akoravno je bilo vreme zelo neugodno, in je celi dan deževalo, zbralo se je vendar lepo število družbenikov in drugih gostov. Iz Celja počastili so nas vrli gospodje, dr. Hrašovec, trgovec g. Vanič in g. Kočevar. Tega pohoda smo bili lahko bolj veseli, ker vreme in cesta do kraja zborovanja pač nista bila za to, da bi se bil človek iz hiše podal. Ljudstvo je bilo kar navdušeno; in lahko si slišal med moževi besede: No, teh gospodov pa ne bomo pozabili; kakor so oni nas obiskali, tako bomo tudi mi ob priiliki njih obiskali, in le pri njih pomoči iskali, ali pa kupovali: svoji k svojim! In da naš slovenski kmet enkrat dano besedo drži, to je sveto. Zborovanje otvoril je č. g. prvomestnik, župnik Voh in je v lepi besedi razlagal o zboru velike skupščine na Bledu, ter pokazal lep uspeh, katerega ima družba povsodi, kjer